

Sygn. akt II AKa 305/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Wojciech Andruszkiewicz

Sędziowie: SA Dorota Rostankowska (spr.)

SO del. Marta Urbańska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Tomaszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G. A. B.

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2020 r.

sprawy

M. S., s. D., ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 3 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 2 czerwca 2020 r., sygn. akt **XIV K 127/19**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 305/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1 CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 2.06.2020r. w sprawie II AKa 305/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		M. S.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	M. S.	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego			

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp	Zarzuty	
	1. Obraza przepisów prawa procesowego, mająca wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 7kpk poprzez ocenę zgromadzonego materiału dowodowego w sposób dowolny, a nie swobodny, polegający na przyjęciu, iż oskarżony M. S. działał z bezpośrednim zamiarem pozbawienia życia Ł. K., podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego pozwala jedynie na przyjęcie, iż w/w dopuścił się przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. i nigdy nie miał zamiaru pozbawić życia pokrzywdzonego;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, iż M. S. nie osiągnął zamierzonego celu w skutek postawy pokrzywdzonego i podjęcie przez niego skutecznej obrony, podczas gdyby oskarżony rzeczywiście kierował się zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonego, miał ku temu sposobność, kiedy przykładał nóż do szyi i policzka pokrzywdzonego;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny</p>
<p>3. Obraza przepisów prawa procesowego, mająca wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez wybiórczą ocenę zgromadzonego materiału dowodowego oraz dokonanie jej w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania, poprzez przyjęcie, iż użycie noża w trakcie inkryminowanego zdarzenia jednoznacznie wskazuje na zamiar pozbawienia życia Ł. K. oraz obrażenia które mógł odnieść oskarżony, a nie które rzeczywiście odniósł, pozwalają na przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej za usiłowanie zabójstwa;</p>	<p># niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>4. Obraza przepisów prawa procesowego, mająca wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez ocenę materiału dowodowego w sposób dowolny, a nie swobodny oraz sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania, polegający na przyjęciu, iż wyprowadzony pierwszy cios nożem przez oskarżonego mógł ugodzić pokrzywdzonego w okolicę klatki piersiowej, podczas gdy obrażenia okoliczności oraz forma uderzenia (zamach)</p>	

wskazuj# wprost, #e cios ten nie mia# realnej mo#liwo#ci ugodzi# oskar#onego w obr#b tu#owia;

5. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu iż o zamiarze sprawcy świadczyć miało stwierdzenie, że M. S. zabije Ł. K., podczas gdy samo użycie tych słów nie przesądza o zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia;

6. Obraza przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art.7 k.p.k. w zw. z art.410 k.p.k. poprzez ocenę dowodów w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego i pominięcie istotnej okoliczności związanej z tym, że na butach oraz odzieży oskarżonego znaleziono jego krew, co w sposób jednoznaczny implikuje, że pomiędzy stronami musiała dojść do wymiany ciosów, w skutek której obrażenia również odnieść musiał M. S.;

7. obraza przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art.7 k.p.k. poprzez zaniechanie wszechstronnej oceny dowodów przejawiającą się pominięciem niewielkiej siły, z którą został zadany pierwszy cios, a który to nie doprowadził nie tylko do znacznych obrażeń, ale również nie spowodował nawet większego uszkodzenia kurtki w którą ubrany był pokrzywdzony;

8. rażąca niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności 12 lat pozbawienia wolności, podczas gdy stosunkowo niewielkie konsekwencje popełnienia przestępstwa oraz zachowanie oskarżonego nie wskazują, iż wymaga on

	<p>wieloletniej izolacji penitencjarnej i uzasadniają orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym dolnej granicy ustawowego zagrożenia za zarzucany oskarżonemu czyn.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>1. Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał zarzut obrazy art.7 kpk. Sąd Okręgowy bowiem dokonał swobodnej, zgodnej z dyrektywami zawartymi w tym przepisie, oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W tej części apelacji skarżący nie wskazuje ani na żaden konkretny dowód, ani nie przedstawia żadnej argumentacji na poparcie swojego stanowiska. Uniemożliwia to Sądowi odwoławczemu szersze odniesienie się to tego zarzutu.</p> <p>2. Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących okoliczności w jakich pokrzywdzonemu udało się uwolnić od oskarżonego. Rację ma skarżący twierdząc, że oskarżony w czasie drugiego etapu napaści na pokrzywdzonego przykładał mu nóż do gardła i twarzy; takie ustalenia w oparciu o zeznania pokrzywdzonego poczynił Sąd Okręgowy (str.5 uzasadnienia). Nie implikuje to jednak uznania, że winien być uwolniony od zarzutu usiłowania zabójstwa z zamiarem bezpośrednim, skoro w takich warunkach nie zadał śmiertelnego ciosu. Podkreślenia bowiem wymaga, że zdarzenie miało charakter dynamiczny (czego skarżący nie kwestionuje). Oskarżony znajdował się w stanie</p>		

nietrzeźwości a pokrzywdzony podejmował czynności obronne (chwycił oskarżonego za rękę a w dalszej kolejności zarzucił na jego głowę swoją kurtkę, co ostatecznie powstrzymało atak oskarżonego. Okoliczności te nie pozwalają na stanowczą konstatację, jak czyni to obrońca, że jedynie wola oskarżonego przejawiająca się w niezadaniu ciosu nożem w szyję lub twarz uchroniła pokrzywdzonego od śmierci. Brak jest zatem podstaw do uznania, że błędne jest poczynione na podstawie swobodnej oceny dowodów, w szczególności zeznań pokrzywdzonego, ustalenie, że to jego działanie (zarzucenie kurtki na głowę oskarżonego) powstrzymało dalszy atak M. S.. Cytując fragment zeznań Ł. K. z k.104 akt sprawy (str.6 apelacji), skarżący pomija tę ich część, w których pokrzywdzony mówi o dynamicznym charakterze zdarzenia, w szczególności tego jego fragmentu, tj. „szamotaninie na trawie”.

3. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść wskazywanie na to, że użyte narzędzie samo w sobie nie determinuje o zamiarze. Pogląd ten podziela bowiem zarówno Sąd I instancji (str.26 uzasadnienia wyroku), jak i Sąd odwoławczy. Rzecz jednak w tym, że w realiach przedmiotowej sprawy nie jest to jedyna okoliczność będąca podstawą poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń co do zamiaru z jakim działał oskarżony w inkryminowanym czasie. Za takie poczytał bowiem również: determinację w działaniu oskarżonego i werbalizowanie swojego zamiaru (str.27 uzasadnienia wyroku). Sąd Okręgowy w przekonujący sposób uzasadnił przyjętą kwalifikację prawną czynu

(str.25-28 uzasadnienia wyroku) i stanowisko to zyskało aprobatę Sądu odwoławczego. Odnosząc się natomiast do postulatu zbadania motywacji oskarżonego wskazać należy, że – zgodnie z utrwalonym orzecznictwem – ustalenie motywu działania sprawcy nie jest warunkiem sine qua non przypisania mu zbrodni zabójstwa (w przedmiotowej sprawie w stadialnej formie usiłowania); (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 9.12.2010r. w sprawie II AKa 309/10; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 30.05.2007r. w sprawie II AKa 84/07; wyroki Sądu Najwyższego: z 5.10.1981r. w sprawie I KR 149/81, z 3.06.1974r. w sprawie I KR 419/73). Motyw i cel, którym kierował się sprawca grają bowiem rolę uzupełniającą i drugoplanową, o ile w myśl specjalnej dyspozycji ustawy nie należą do znamion czynu przestępnego, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca. Ustalenie motywów działania sprawcy jest jednym z zadań procesu karnego, jednakże w konkretnych sprawach może się okazać, iż nie jest to możliwe, gdyż sprawca czynu przestępnego motywów takich nie ujawnia, materiał dowodowy zaś nie pozwala na ich ustalenie. O zamiarze oskarżonego można natomiast wnioskować z ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego, w szczególności wypowiedzianych słów, ilości, siły oraz umiejscowienia zadanych ciosów oraz użytego przez oskarżonego narzędzia, które to okoliczności zostały szczegółowo opisane w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia. Sąd I instancji z należytą uwagą pochylił się nad podnoszoną w apelacji kwestią okoliczności zdarzenia i

umiejscowienia zadania ciosów (str.26-27 uzasadnienia wyroku).

4. Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał również zarzut dowolnej oceny materiału dowodowego w zakresie niebezpieczeństwa jakie stwarzał dla pokrzywdzonego cios nożem zadany finalnie w łokieć. Trafnie bowiem Sąd I instancji wskazał, że obrażenia te były skutkiem zasłonięcia się przez pokrzywdzonego łokciem właśnie, oskarżony zaś wyprowadzając cios kierował go w klatkę piersiową. Cios ten zadany był ze średnią siłą (opinia biegłej J. C. - k.565 akt sprawy), nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący (str.5, 6 apelacji), że była to siła nieznaczna, wręcz stosunkowo niewielka. Na rozmiar siły i stopień zagrożenia dla pokrzywdzonego wskazuje również to, że mimo tego, że pokrzywdzony był w kurtce, rana wymagała zszycia wskazując na 4 cm jej wymiar (tak biegła – k.565 akt sprawy). Biegła również wskazała na kierunek w którym zmierzał cios oskarżonego, tj. w okolicę przednioboczną klatki piersiowej pokrzywdzonego, co jest zgodne z zeznaniami pokrzywdzonego (k.486 akt sprawy). Odmienne zatem w tym zakresie wnioski skarżącego (str. 5 apelacji) uznać należy za dowolne a co za tym idzie, zarzut na nich oparty – za nieskuteczny. Powołując się na swoje doświadczenie zawodowe biegła podała, że tego typu zdarzenia kończyły się zgonem osoby pokrzywdzonej (k.566 akt sprawy). Odnosząc się do akcentowanego w apelacji sposobu trzymania noża przez oskarżonego, skarżący zdaje się opierać swoje stanowisko na zapisie w protokole rozprawy, gdzie przewodniczący składu stwierdził, że świadek demonstrował trzymanie noża w

tw. podchwycie (k.486 akt sprawy). Wskazać jednak należy również, że w czasie owego przesłuchania pokrzywdzony podał, że nie widział jak oskarżony trzyma nóż, twierdząc jednocześnie konsekwentnie, że ostrze skierowane było w jego stronę (k.486 akt sprawy). Odnosząc się do drugiego uderzenia nożem i wskazując na brak w tym zakresie zagrożenia dla życia lub zdrowia pokrzywdzonego skarżący zdaje się pomijać tę istotną okoliczność, że uderzenia też były kierowane w stronę twarzy pokrzywdzonego, na co również wskazała biegła co stanowiło poważne zagrożenie dla pokrzywdzonego (k.565 akt sprawy). Spowodowanie obrażeń ciała na czas nieprzekraczający 7 dni samo w sobie nie może świadczyć o błędnej kwalifikacji czynu przyjętej w zaskarżonym orzeczeniu. Podkreślenia bowiem wymaga, że pochod przypisanej oskarżonemu zbrodni zabójstwa zakończył się na etapie usiłowania. Do przypisania usiłowania zabójstwa może bowiem również dojść w sytuacji, gdy pokrzywdzony finalnie nie dozna jakichkolwiek obrażeń; wskazywała również na to w swoich depozycjach biegła J. C. (k.564 akt sprawy).

5. Na wstępie wskazać należy na błędne – w ocenie Sądu II instancji – sformułowanie tego zarzutu. Ocena bowiem wypowiedzianych przez oskarżonego gróźb pozbawienia życia nie stanowi elementu stanu faktycznego a jest wynikiem swobodnej oceny dowodów, w szczególności zeznań pokrzywdzonego, który wskazywał na wyartykułowanie tej groźby przez oskarżonego. Ustalenie natomiast (czyli fakt), że do wypowiedzenia tych słów doszło nie jest kwestionowane przez skarżącego. obrońca oskarżonego bowiem stoi

jedynie na stanowisku, że nie przesądza to o zamiarze działania sprawcy. Sąd Apelacyjny podziela ten pogląd ale podkreślenia wymaga, że zarówno użycie noża samo w sobie nie zostało uznane za uzewnętrznienie zamiaru z jakim działał oskarżony w inkryminowanym czasie (Sąd odwoławczy odnosił się już do tego w niniejszym uzasadnieniu – str.5), tak i groźby spowodowania śmierci wypowiedane przez oskarżonego nie stanowią jedynej podstawy dla ustalenia zamiaru z jakim działał M. S. w inkryminowanym czasie. O przesłankach ustalenia przez Sąd I instancji zamiaru M. S. Sąd Apelacyjny odnosił się już w niniejszym uzasadnieniu (str.5 uzasadnienia) i odwołuje się w tym miejscu do uwag tam poczynionych uznając, że brak jest podstaw do ponownego ich przytaczania w tym miejscu. Biorąc powyższe pod uwagę nie sposób podzielić stanowiska skarżącego, że oskarżony winien jedynie odpowiadać za skutek jaki spowodował, tj. naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas poniżej 7 dni, tj. z art.157 § 2 kk.

6. Odnosząc się do zarzutu obrazy prawa procesowego, w szczególności art.410 kpk podkreślenia na wstępie wymaga, że dla skuteczności zarzutu obrazy przepisów postępowania wymagane jest wykazanie zarówno, że do obrazy określonego przepisu doszło, jak i to, że miało to wpływ na treść orzeczenia. Skarżący wskazując na brak odniesienia się przez Sąd I instancji do kwestii ujawnienia śladów krwi oskarżonego na jego butach i odzieży nie wykazał wpływu tego zaniechania na treść zaskarżonego wyroku. W szczególności nie wykazał jaki wpływ na odpowiedzialność

oskarżonego ma stwierdzenie obecności tych śladów jego odzieży i butach. Apelujący nie sformułował bowiem postulatu uznania zachowania oskarżonego na działanie np. w warunkach obrony koniecznej; takiej linii obrony nie przyjął również oskarżony a Sąd Apelacyjny nie dostrzega podstaw do jej przyjęcia. Poza sporem wydaje się pozostać, że między pokrzywdzonym a oskarżonym doszło również do „szarpaniny” ale za całkowicie dowolne uznać należy stanowisko skarżącego, że ślady krwi oskarżonego ujawnione na jego butach i odzieży świadczą, że doszło do wymiany ciosów skutkujących obrażeniami u oskarżonego, o czym mają świadczyć owe ślady. Podkreślenia wymaga, że oskarżonego zatrzymano 3 dni po zdarzeniu (k.61 akt sprawy); nie sposób zatem określić w jakich okolicznościach doszło do zabrudzenia jego butów i odzieży jego krwią.

7. Do kwestii siły ciosu oraz spowodowanych nim obrażeń Sąd odwoławczy odniósł się już w niniejszym uzasadnieniu (str.5 uzasadnienia) i nie widząc ponownego przytaczania przedstawionych tam argumentów, do nich się odwołuje. Wskazać zatem jedynie należy, że również i w tym zakresie nie doszło do obrazu art.7 kpk.

8. Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego. Podkreślenia na wstępie wymaga, że Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola,

czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art.438 pkt.4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Przepis art.53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary: dyrektywa winy (dolegliwość kary nie może przekroczyć stopnia winy), dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości czynu - obejmuje okoliczności związane z czynem: przedmiotowe (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (postać zamiaru, motywacja), dyrektywa prewencji indywidualnej (zapobieżenie popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę) oraz dyrektywa prewencji ogólnej (kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa).

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu karę 10 lat pozbawienia wolności, nie zaś 12 – jak wskazał skarżący (str. 3 apelacji). Skarżący przedstawił jeden argument na poparcie tego zarzutu – wskazał na rzeczywiste obrażenia jakich doznał oskarżony. Nie jest to

okoliczność, która może skutkować obniżeniem kary orzeczonej wobec oskarżonego. Nie sposób pominąć bowiem, że podstawą wymiaru kary był art.148 § 1 kk zagrożony karą od 8 lat pozbawienia wolności. Wypełnienie jednym czynem znamion dwóch przestępstw stanowi natomiast okoliczność obciążającą przy wymiarze kary, co trafnie dostrzegł Sąd I instancji wskazując jednocześnie inne okoliczności (łagodzące i obciążające), które winny mieć wpływ na wymiar kary – str.29-30 uzasadnienia wyroku). Skarżący ich nie kwestionuje, co zwalnia Sąd Apelacyjny od szerszych rozważań w tym zakresie i wystarczającym będzie odwołanie się do tych trafnie wskazanych przez Sąd Okręgowy.

Reasumując zatem wskazać należy, że w realiach rozpoznawanej sprawy kara 10 lat pozbawienia wolności nie może zostać uznana za rażąco surową. Odpowiada ona bowiem zarówno stopniowi zawinienia oskarżonego jak i społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa. W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do uznania, że wskazane wyżej cele kary w realiach przedmiotowej sprawy spełniłaby postulowana kara 8 lat pozbawienia wolności.

Wnioski

1. uniewinnienie oskarżonego od usiłowania zabójstwa i uznanie, iż dopuścił się on przestępstwa z art.157 § 2 k.k.

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

2. Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania;

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

<p>3. Zmiana zaskarżanego orzeczenia poprzez orzeczenie wobec oskarżonego M. S. kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia za czyn zarzucany jego osobie.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>1. Brak jest podstaw do uniewinnienia oskarżonego od przypisanego mu czynu, jak również do zmiany jego kwalifikacji i uznanie, że dopuścił się jedynie występku z art.157 § 2 kk.</p> <p>2. Brak jest podstaw do uznania, że zachodzą przesłanki do uchylecia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Wniosek o charakterze kasatoryjnym nie jest zasadny wobec niezasadności podniesionych zarzutów. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że wniosek ten nie został w żaden sposób umotywowany. Podkreślenia tymczasem wymaga, że zgodnie z aktualnym oraz mającym zastosowanie w przedmiotowej sprawie brzmieniem przepisu art.437 § 2 kpk, uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art.439 § 1 kk (skarżący nie podniósł takiego zarzutu a Sąd odwoławczy nie stwierdza zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej) i art.454 kk (nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości (skarżący nie wskazał okoliczności</p>		

świadczących o takiej potrzebie a Sąd odwoławczy nie stwierdza ich zaistnienia).

3. Wobec uznania za niezasadne zarzutów związanych z wymiarem orzeczonej kary, nie zasługuje na uwzględnienie zawarty wniosek o obniżenie kary orzeczonej wobec oskarżonego. Wskazać również należy, że biorąc pod uwagę zarówno dolne (kara 8 lat pozbawienia wolności), jak i górne (kara 15 lat, 25 lat lub dożywotniego pozbawienia wolności) ustawowe zagrożenie, orzeczona kara 10 lat pozbawienia wolności spełnia sformułowany przez skarżącego (str. 3 apelacji) postulat orzeczenia kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia za zarzucany mu czyn.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Zaskarżony wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Uznanie zarzutów apelacji za bezzasadne. Brak przesłanek z art.439 kpk i art.440 kpk.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Nie dotyczy	
Zwiąże o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.624 kpk zwalniając oskarżonego od obowiązku ich ponoszenia i obciążając nimi Skarb Państwa. Uznał bowiem, że w jego aktualnej sytuacji finansowej i w perspektywie odbycia orzeczonej kary pozbawienia wolności obciążanie go nimi stanowiłoby dla niego nadmierną uciążliwość.

1PODPISY

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana